

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 marca 2013 r.

sprawy **M. G. J.**

o wydanie wyroku łącznego

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 lipca 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.

z dnia 24 kwietnia 2012 r.,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna.

Skarżący podnosząc w punkcie 1 kasacji zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rozważenia apelacyjnego zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej, w uzasadnieniu kasacji wskazał, że uchybienie Sądu Apelacyjnego miało polegać na nieokreśleniu zasad orzekania kary łącznej, niewskazaniu jakie okoliczności obciążające i łagodzące należy

uwzględnił sąd pierwszej instancji, nieuzasadnieniu dlaczego sąd pierwszej instancji należycie uwzględnił odstępy czasowe pomiędzy przestępstwami oraz braku rozważenia łączności podmiotowej i przedmiotowej między przestępstwami. W końcu Sąd odwoławczy miał nie uwzględnić aktualnego stanu zdrowia skazanego.

Odnosząc się do tego zarzutu zauważyć należy, że zakres możliwej do orzeczenia kary łącznej w niniejszej sprawie wynosił od 6 lat do 7 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sądy, orzekając karę łączną w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności, zdecydowały się na zastosowanie zasady częściowej absorpcji. Biorąc pod uwagę, że jednostkowe skazania dotyczyły odmiennych typów przestępstw (wzięcie zakładnika, nielegalne posiadanie broni, posiadanie znacznej ilości narkotyków) i były popełniane na przestrzeni kilku lat, twierdzenie że orzeczona kara jest rażąco surowa jest całkowicie nieuprawnione. Tym samym, stawianie zarzutu nienależytego rozważenia analogicznego zarzutu apelacyjnego nie może przynieść efektu spodziewanego przez obrońcę skazanego. Sąd Apelacyjny wyraźnie bowiem wskazał, że akceptuje rozważania i ocenę Sądu pierwszej instancji, dodając że przestępstwa M. J. uderzały w różne dobra prawne i były popełnione na przestrzeni 4 lat.

Jeżeli chodzi o kwestię wpływu stanu zdrowia skazanego na wymiar kary łącznej, to również należy zgodzić się z Sądem odwoławczym, że nie była to okoliczność, która zaistniała po wydaniu wyroków skazujących za wcześniejsze przestępstwa. Nie jest to również okoliczność decydująca odnośnie do wymiaru kary łącznej. Jest ona wyprowadzana z art. 571 § 1 k.p.k. i nie mieści się bezpośrednio w zasadach i regułach wymierzania kary łącznej wynikających z art. 53 § 1 k.k. oraz wyprowadzanych z art. 86 k.k. związków podmiotowo - przedmiotowych między zbiegającymi się przestępstwami. Co najwyżej można ją pośrednio lokować w dyrektywie prewencji indywidualnej [zob. S. Żółtek (w:) M. Królikowski, R. Zawłocki, Kodeks karny, Część ogólna, Tom II, Komentarz, Warszawa 2011, s. 748 oraz podane tam orzecznictwo]. Jednakże na dyrektywę tą wpływają także inne okoliczności, jak np. udział oskarżonego w podkulturze więziennej oraz podlega ona bilansowaniu łącznie z innymi dyrektywami i zasadami orzekania kary łącznej.

Bezzasadny jest także zarzut rażącego naruszenia art. 410 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rozważenia przez Sąd odwoławczy

zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut ten sprowadza się bowiem do polemiki ze stwierdzeniem Sądu pierwszej instancji, dotyczącym przynależności M. J. do podkultury więziennej, co zdaniem obrońcy pozostaje w kolizji z pozytywną opinią wystawioną skazanemu przez zakład karny. Wskazać należy, że przytoczone przez Sąd fakty pochodzą wprost z opinii z zakładu karnego (k. 27v), wobec czego trudno jest zarzucać sądowi błąd w jakichkolwiek ustaleniach faktycznych. W tym też zakresie odniesienie się przez Sąd Apelacyjny do stawianego zarzutu należy ocenić jako prawidłowe.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.